

SENTINTA FERICITA

de Julia Henriette Kakucs

Tin in mana un petic din ziarul "Stuttgarter Zeitung" din 14 septembrie 2011. A sosit la mine intr-o anvelopa maronie, impaturit cu grija si pus la posta de un prieten.

Un prieten al meu, un prieten al nostru, sensibilizat asupra temelor ce ne preocupa.

Despaturesc cu grija articolul si ma scufund in lectura lui. Oare de ce mi l-a trimis? Cele doua fotografii imi atrag imediat atentia. Opera sculptorului din Köln, Gunter Demnig... acele „pietre" de arama din pavajul strazilor care te obliga sa te opresti, sa-ti amintesti... Intre timp au impanzit strazile din Germania, din Europa. Pana in prezent sunt "doar" 27 000... Nume impregnate in drumul crud al istoriei.

Citesc: Max Henle... Mathilde Henle... 1942...Theresienstadt...

De ce s-a scris acum despre ei? Doar nu sunt singurii...

In timp ce citesc incep sa inteleg. Proprietarii casei au protestat impotriva asezarii acestor "urme ale holocaustului" pe terenul lor. De rusine... Au cerut sa fie mentionat ca sotii Henle au trait doar pana in anul 1939 in aceasta cladire de pe strada Hohenviertel, deportarea lor avand loc de fapt mai tarziu, in anul 1942 din strada Koppental. Proprietarii argumenteaza ca familia Henle s-a mutat din proprie vointa in strada Koppental.

Exista insa in anul 1939 - in Germania acelor ani intunecati – dreptul de proprie determinare in cazul unui evreu?

Tribunalul hotareste cu fermitate: Pietrele raman, textul nu va fi schimbat. Toate cheltuielile de judecata vor fi purtate de proprietarii casei si a terenului funciar.

Sentinta are o mare putere exemplara care se va reflecta in toate sentintele privitoare la aceste "piedici" puse trecatorului grabit.

Imi voi aminti... Iti vei aminti... Ne vom aminti...

Articolul citat nu este pe internet, dar un articol din martie 2011 descrie situatia intocmai.

<http://www.stuttgarter-zeitung.de/inhalt.prozess-stolpersteine-duerfen-bleiben.4ec0872b-7b65-4b56-9d5f-5ba897f61aa3.html>

Cateva informatii suplimentare despre proiectul "Stolpersteine" (pietre de poticnire)

Actiunea de plasare a pietrelor, din beton cu o placa de arama, continua din 2003 pana azi. In 2011 s- ajuns la 30.000 de pietre, in 655 localitati (Germania), 14 (Austria), 13 (Ungaria), 40 (Olanda) s.a.m.d.

In conceptia artistului Gunter Demnig aceste pietre de poticnire incrustate in sol in preajma caselor de unde s-au deportat victime ale nazismului servesc de amintire si avertisment pentru trecatorii care se "poticnesc" de ele. "Mir geht es darum, dass wir die deutsche Geschichte nicht vergessen." (Important pentru mine este sa nu uitam istoria germana.)

<http://www.stolpersteine.com/start.html>

Cuvantul "Stolperstein" (piatra de poticnire) are o rezonanta biblica. Romani 9:33 „Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere: și cine crede în El, nu va fi dat de rușine.” Randurile isi au originea in Vechiul Testament, in Isaiah 28:16. „de aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. ”

Pietrele sunt monumente in memoria victimelor si nu au nicidecum menirea de a invinovati proprietarii caselor in dreptul carora se afla, s-a exprimat Gunter Demnig. Cu atat mai deplasat este comportamentul perechii care a intentat procesul. N. Red.